

Várunk

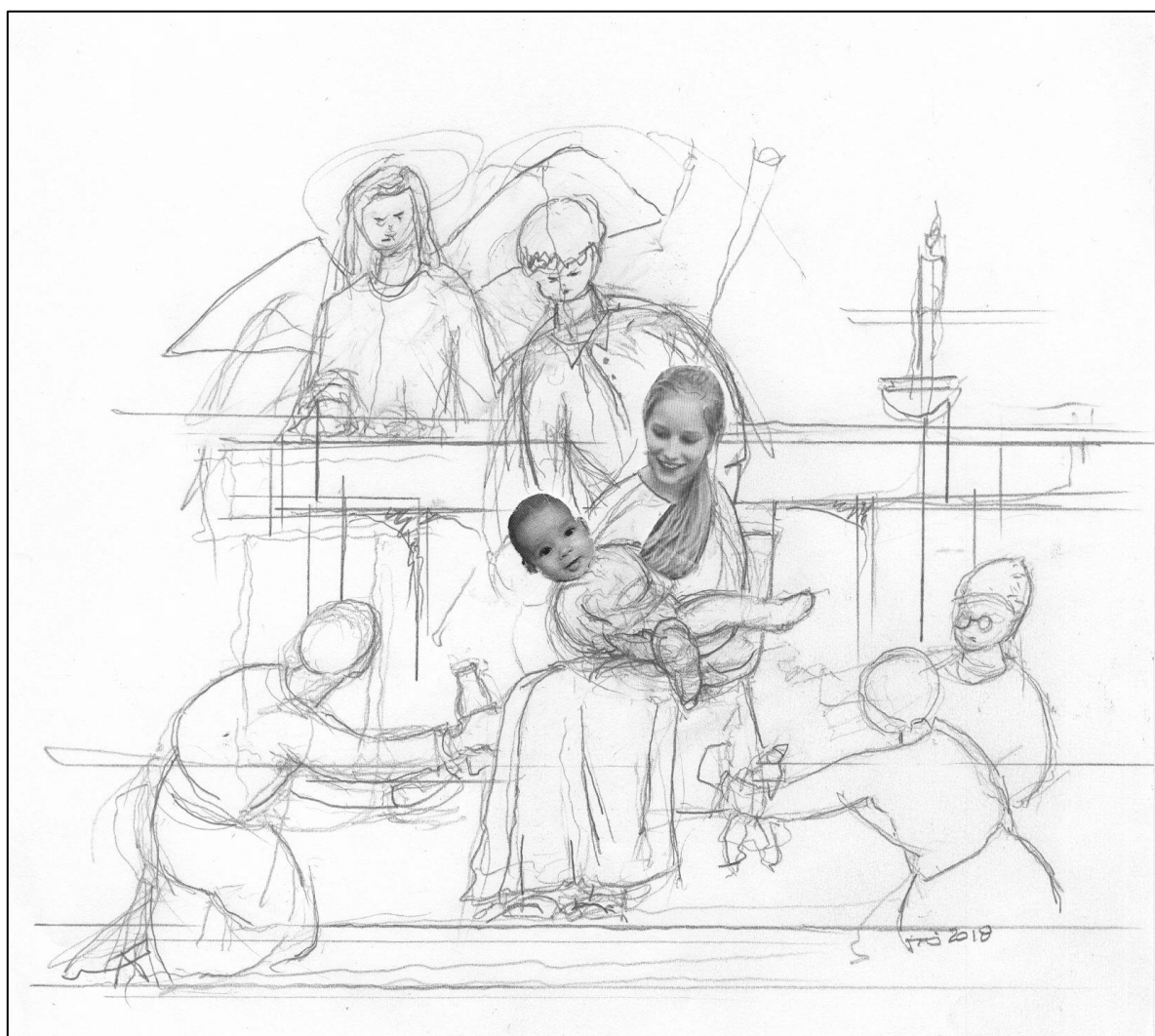

„Mi azonban új eget és új földet várunk”

SZENT KORONÁDDAL
ÚJ EZREDET ÉLÜNK

A Budavári Főtemplom közösségének lapja

2018. Karácsony

„Ismerjük fel Jézust a gyermekek tekintetében! Akárcsak Szűz Mária és Szent József vagy a betlehemi pásztorok, a kised Jézusban fogadjuk be Isten értünk emberré lett szeretetét, és kegyelme segítségével köteleződjünk el arra, hogy világunkat emberibbé, a ma és a holnap gyermekeihez méltóbbá tegyük!”

Ferenc pápa, 2017. december 25.

„LETASZÍTOTTA TRÓNJUKRÓL A HATALMASOKAT, AZ ALÁZATOSAKAT PEDIG FÖLEMELTE.” (LK 1,52)

Mátyás király éve volt ebben az évben, a Gara kápolnában mi is meg tudjuk nézni ezt a kiállítást Mátyásról: a Mátyás korában használt misekönyvet vagy corvinát, a kelyhet és a Kassai oltár szobrát. Az elmúlt két évben Ferenc József és Boldog IV. Károly koronázására emlékeztünk, és elmondhatjuk, hogy történelmünk – és hozzá kapcsolódva templomunk – újraéltette velünk ezeket az eseményeket. Az események mögött mindig emberek vannak, az emberi sorsok mögött döntések, a döntések mögött pedig olykor fel-felcsillan az Isten világot irányító akarata is.

A római Augustus és Tibériusz császárok is a történelmet jelentik számunkra. Ebbe a történelmi helyzetbe jött el az Isten egyszülött Fia. Az evangélium meghirdetése nem csupán a római vagy a zsidó történelemnek egy lapja, hanem az örömhír az egész világ számára, az ember üdvösségének története. Jézusnak a születése – a betlehemi esemény – messze túlmutat a hétköznapi jelentésén: az öröklét titkához vezet. A Messiás ugyanis nem azért jött, hogy megerősítse a föld urait, a királyokat és a császárokat, hanem hogy letaszítsa a földi királyokat és helyükbe állítsa az Isten országát.

Ezen az Isten országán dolgozunk mi is, ma is. Van bennünk valamilyen nagyobb hatalom, mint a királyok, uralkodók hatalma. Vannak dolgok, amiket csak az ért meg, akinek nemcsak értelme, esze van, hanem túl tud azon lépni, és a szívével jut közelebb az igazsághoz és Isten valóságához. Az igazság arra tanít, hogy az emberek gonoszak, a sors igazságtalan, a szeretet kárba vész, és mégis vannak olyanok, akik nem akarnak tudni a sors igazságtalanságáról, az emberek hálátlanságáról, akiket nem lehet lebeszélni arról, hogy a szívüket újra és újra odanyújtsák másoknak.

Voltak, vannak és lesznek emberek, akik annyira tudnak szeretni, hogy mindent odaadnak, még a kényelmet, nyugalmat, örömeiket, sőt jogokat is. Egy szeretetcselekedet mindig átlépi a józan ész határait. Ha a mamák egyedül az ész intéseire hallgatnának, nem égetnék el magukat az önfeláldozás oltárán. Az értelem soha nem tudna eljutni oda, hogy a rosszat jóval kell viszonzni, hogy ellenségeinket is szeretni kell, az ész világossága mellett homály borítaná Jézus csodálatos szavait.

„Boldogok a lélekben szegények, mert övük a mennyek országa. Boldogok, akik szomorúak, mert majd megvigasztalják őket. Boldogok a szelídek, mert övük lesz a föld. Boldogok, akik éheznek és szomjazzák az igazságot, mert majd eltelnek vele. Boldogok az irgalmasok, mert majd nekik is irgalmaznak. Boldogok a tiszta szívűek, mert meglátják az Istent” (Mt 5,3-8)

Áldott karácsonyt kívánok!

Laci atya

A Várunk előző számában Kránitz Mihály atya segített tájékozódni a püspökök kiválasztásáról és küldetéséről. (Várunk XVIII. 107, 15-18). Mohos Gábor püspök atyát december 8-án szentelték, azóta itt él köztünk a plébánián. Megkértük, hogy mutatkozzon be olvasóinknak.

KI OLYAN, MINT AZ ÚR, MINT A MI ISTENÜNK?

Kedves Olvasó!

Szívesen teszek eleget a felkérésnek, hogy néhány gondolatot megosszak magamról, eddigi életutamról. November vége óta Süllei László plébános atya jóvoltából a plébánia lakója lettem, így többekkel már volt alkalmunk röviden találkozni és bemutatkozni, de ezúton ezt mindenki felé meg tudom tenni.

Budapesten születtem hívő szülők első gyermekeként. Kicsi koromban megkereszteltek Zuglóban, a Páduai Szent Antal plébánián. Vallásos neveltetésem folyamatos volt, minden vasárnap részt vettünk szentmisén, iskolás koromtól hittanra is jártam. Voltam elsőáldozó és bérmálkozó, majd az általános iskola elvégzése után a Pannonhalmi Bencés Gimnáziumban folytattam a tanulmányaimat. Ekkor merült fel bennem először komolyan a papság gondolata. Már egyházi iskolába is azért jelentkeztem, mert mélyebb lelki dolgokra vágytam, mint amit addig tapasztaltam. Pannonhalmán minden évben részt vettünk lelkigyakorlaton, ami új tapasztalat volt és lehetőséget adott a hivatásom komolyabb átgondolására. Az érettségi után jelentkeztem az Esztergomi Főegyházmegyébe, és ősztől elkezdtem tanulmányaimat az esztergomi szemináriumban. Két év múlva Paskai László bíboros úr Rómába küldött, ahol a Római Egyházmegyei Nagyszeminárium növendéke lettem, tanulmányaimat pedig a Pápai Gergely Egyetemen folytattam.

1999-ben szentelt pappá Paskai bíboros atya, első kápláni helyem pedig Szentendre lett. Ez nagyon jó tanulóév volt, majd utána ismét két év római ösztöndíj következett. Második kápláni beosztásom a Rózsák terére szólt, ahol Spányi Antal püspök úr, általános helynök volt a plébánosom. Itt is egy évet töltöttem, és egy másik, immár nagyvárosi plébániai tapasztalattal gazdagodtam. Itt ért a számomra váratlan hívás, hogy legyek az új érsek atya, Erdő Péter mellett titkár. Ekkor kerültem először a Várba. Öt évig töltöttem be ezt a szolgálatot. Süllei László atya volt ekkoriban az irodaigazgató, már tíz év érsekségi tapasztalattal a háta mögött. Sokat tanulhattam tőle, különösen is a szolgálat lelkületét. Az itt eltöltött évek sokat formáltak a szemléletmódomat. Már nem csak egy helyi közösség szemszögéből láttam a dolgokat, hanem megismertem egy

másik nézőpontot, az egyházmegyeit. Nagyobb összefüggésben ugyanazok a helyzetek másként látszottak és egy-egy probléma megoldása is másképpen látszott helyesnek vagy lehetségesnek.

Papi szolgálatom következő időszaka a Püspöki Konferenciához kötődik, amelynek titkára lettem. Ezt a hivatalt tíz évig töltöttem be. Itt elsősorban országos jellegű feladataim voltak, amelyek nem közvetlen lelkipásztori szolgálatot jelentettek, hanem inkább az Egyház jogszabályi, társadalmi helyzetének segítése volt a cél, hogy a mindennapi lelkipásztori feladatok háttérére biztosítva legyen. Ugyanakkor lehetőségem volt hivatalos feladataim mellett gyakori lelkipásztori szolgálatot vállalni, amely nagyon jól kiegészítette a hivatali munkát. Időbeosztásom ekkor hasonlított legjobban egy átlag polgáréra: hétfőtől péntekig napközben munkaidő, esténként és hétvégén pedig – amikor feladataim engedték – alkalmam nyílt lelki programokra, misézésre, gyóntatásra, közösségi találkozásokra.

Idén nyáron lejárt második öt éves kinevezésem is. Ekkor a püspök atyák döntése alapján Rómában folytattam papi szolgálatomat a Pápai Magyar Intézet rektoraként. Mint utóbb kiderült, ez volt eddigi papi életem legrövidebb szakasza, mert még egy hónapja sem voltam ott, amikor egy a Nunciatúráról érkezett telefonból megtudtam a Szentatya döntését, hogy engem nevez ki az egyházmegye új segédpüspökének. Bár itt a földön minden döntést emberek hoznak, én ugyanakkor azt éreztem, hogy erre a feladatra Jézus hív. Noha az elmúlt közel húsz év papságom alatt volt alkalmam megtapasztalni, hogy emberként vannak határait, ha úgy tetszik korlátait, mint mindenki másnak, bizalommal tölt el, hogy Jézus az evangélium tanúsága szerint nem a legtökéletesebb embereket hívta meg apostolnak, hanem azokat, akiket ő akart. Akiket pedig meghívott, azoknak megadott minden szükséges kegyelmet szolgálatuk betöltésére. Ez már a papságra is éppúgy igaz, de püspökként azt érzem, hogy még inkább szükségem van minden nap Isten közelségére, a Vele való személyes kapcsolatra. Kérem az Önök imáját is, hogy szolgálatom az egyházmegye és a lelkek örök javára váljon!

**„Ki olyan mint az Úr, a mi Istenünk, aki a magasságban lakik,
de lehajol, hogy letekintszen az égre és a földre?
Fölemeli a nincstelent a porból, fölsegíti a szegényt a sárból,
hogy helyet adjon neki a fejedelmek között,
népének fejedelmei között”**

113. zsoltár

Templomunk maroknyi „zarándokcsapata” elment Esztergomba, hogy jelen lehessen Mohos Gábor atya püspökké szentelésén, tanúi és részesei legyenek az ünnepnek.

2018. december 8-án, a Boldogságos Szűz Mária szeplőtelen fogantatásának főünnepén Esztergomban Erdő Péter bíboros úr püspökké szentelte Mohos Gábor atyát.

Nagy izgalommal szerveztem az utat Esztergomba. Papszentelésen már többször voltam, de püspökszentelésen még eddig nem vettem részt. Többen jelentkeztünk, de végül betegségek miatt tizenöten indultunk el Esztergomba. Az autóbuszban Sanyi atya vezetésével közösen imádkoztunk Gábor atyáért. A szentmise kezdete előtt majdnem egy órával megérkeztünk, de alig találtunk már helyet egymás mellett. $\frac{1}{2}$ 11-re teljesen megtelt a Bazilika. Megszólaltak a harangok. A püspök atyák, a kanonok urak és az asszisztencia fogadták Bíboros urat, és együtt vonultak az oltárhoz.

A szentmise homíliája után következett a püspökszentelés. Gábor atya leborulva imádkozta végig a Mindenszentek litániáját. Majd Michael August Blume, Magyarország apostoli nunciusa felolvasta Ferenc pápa kinevező iratát, a bullát, amit utána magyarul is meghallgattunk. A püspökszentelés szertartása keretében Gábor atya megkapta a püspöki gyűrűt, a süveget és a pásztorbotot. Gábor atya püspöki jelmondata: „Ki olyan, mint az Úr, a mi Istenünk?” Ehhez a Zsoltárokból található idézethez fűzött néhány gondolattal köszöntötte a jelenlevőket az új püspök atya.

Sok kegyelmet és erőt kívánunk! Isten áldja Püspök atyát!

Bodroghegyi Erzsébet

Tudja-e?

A Mátyás templom főoltárát két 5-6 méteres fenyő fogja közre a karácsonyi ünnepkörben. A fákat Lesznik Angéla grafikus művész templomunk motívumait idéző kerámiái díszítik. A betlehemet öt karácsonyfa öleli körbe, amin a Felvidékről érkező horgolt díszek láthatók.

2018 júniusa óta Erdész Zoltán a Mátyás-templom Gondnokságának HR és marketing vezetője. Megkérdeztük, hogy mondjon magáról valamit: honnan jött és hogy érzi magát itt nálunk fél év után?

„AKIK ISTENT SZERETIK, AZOKNAK MINDEN A JAVÁRA VÁLIK.”

Szeretettel és nagy örömmel köszöntöm a „Várunk” plébániai újság olvasóit. A következő sorokkal szeretnék röviden bemutatkozni. Erdész Zoltán vagyok, a Mátyás-templom Gondnokságának HR- és marketingvezetője. 1977-ben születtem Budapesten. Családom apai ágon generációk óta Budapest zöldövezetében, Rákosligeten él. Én is ragaszkodom e környékhez, itt élek feleségemmel, Judittal, 15 éves fiammal, Bálinttal, és 12 éves lányommal, Borókával. Gyermekkorom óta hallom a mondást Rákosligréről: „falu a városban” – innen járok nap mint nap a várba, melyet, mint megtudtam szintén sokan hívnak „falunak a városban”. Nagy megtiszteltetés volt számomra, amikor főtisztelendő Süllei László plébános, érseki helynök atya 2018 tavaszán megkeresett azzal, hogy beszéljünk arról, hogy 18 év versenyszférában eltöltött év után hogyan tudnék bekapcsolódni a Mátyás-templom munkájába.

Amikor közel 40 évvel ezelőtt, a Vízivárosban élő anyai nagyszüleimmel rendszeres programunk volt, hogy egy kis testmozgás gyanánt elsétáljunk a gyermeki fantázia kiapadhatatlan formálóihoz, a Hadtörténeti Múzeum előtt és az Anjou bástyán kiállított ágyúkhöz, nem gondoltam, hogy egyszer eljön majd az idő, amikor a mindennapi munkám a várhoz köt majd. Pihenésképpen sokszor sétálok az ágyúk felé, amik ma is arra emlékeztetnek: megtisztelő, egyben felemelő érzés a magyar történelem kulcsfontosságú, egyben csodálatos helyszínén (talán mondhatom így) élni és dolgozni.

Noha egyetemi éveimet katolikus közegben, a Pázmányon töltöttem, és gyermekeim is katolikus iskolába jártak, szebben nem tudom fogalmazni: evangélikus vagyok. Az Úristen erre az útra állított. Egyetemi éveim végén nyúlt utánam, elém állt, és megmutatta, hogy Ő maga nem felhők mögé rejtőző, haragvó öregember, hanem megismerhető, élő és kegyelmes Isten. Óriási izgalom volt naponként olvasni a Szentírást, megtapasztalni, ahogy az ismert történetek életre kelnek, hozzám szólnak, és ami a legfontosabb, jó irányba formálják az életemet.

Sok év után emiatt gondoltam jónak, hogy otthagynom a csillogó és sokak által irigyelt versenyszférát és egy katolikus intézményben folytatom pályafutásomat. Azért is, mert egyetemi éveim óta napról napra megélem Istenünk szorongató szeretetét, ami itt, egyházi közegben nem ismeretlen és furcsa jelenség. Az üzleti életben korábban olyan célokat tűztek elém, amik emberileg talán elfogadhatók

voltak, de ahogy a szép magyar mondás tartja: szívemet-lelkemet nem tudtam beletenni. A budavári Nagyboldogasszony-templom erre is lehetőséget kínál: hiszem azt, hogy hívő emberként és szakemberként egyaránt sokat tudok tenni a templomért, az itt munkát vállalókért és az idelátogatókért.

A budavári Nagyboldogasszony-templom sajátossága, hogy a plébániai közösség otthona mellett kiemelt turisztikai helyszíneként is számon tartjuk, ezért évről évre egyre több látogatóval kell számolnunk. Ez a templomi közösségnek kényelmetlen lehet, de ahogyan „nem rejthető el a hegyre épült város” (Mt 5,14), úgy nem rejthető el a látogatók elől a Mátyás-templom sem. Amikor magam is úgy érzem, hogy kezd kényelmetlen lenni a turisták jelenléte, két dolog jut mindig eszembe: egyrészt a plébániának, az itt dolgozóknak, és elsősorban az egyháznak óriási anyagi segítség, amit rajtuk keresztül kaphatunk, másrészt Jézus szavait gondolom újra modern környezetben: „Éhes voltam, és adtatok ennem. Szomjas voltam, és adtatok innom. Idegen voltam, és befogadtatok” (Mt 25,35). Merjünk így nézni a sokszor kevésbé kedvelhető turistákra, merjük meglátni bennük a Krisztust, ezáltal kedvesebbnek, megértőbbnek lenni velük.

Óriási élmény egy olyan templomban dolgozni, ami közel 800 éve központi szerepet tölt be az ország életében. Noha az épület rengeteg átalakításon esett át, mégis ugyanabba a térbe léphetek be nap mint nap, ahol Hunyadi János imádkozott hite és hazája győzelméért, ahová Mátyás sietett leborulni élete fontosabb eseményeikor. A lélegzetelállító tér, a pompás formák, a sokszor kifürkészhetetlen szimbolika és a történelmi múlt mellett mégis hozzám a Béla kápolna oltára áll legközelebb. Az a kevésbé ismert, Felsőerdőfalváról ideérkezett oltár, mely a hitemet és Istenünk értünk végzett munkáját a legszebben mutatja. A „kegyelem trónusán” az Atya ül, kezében tartva, mintegy nekünk mutatva megfeszített Fiát. Arckifejezése szomorú, de mégis végtelen szeretetét mutatja: nézd, nem tudtam mást tenni, úgy szerettelek, hogy érted, miattad a számomra legkedvesebbet, Jézust áldoztam, azért, hogy amit a bűn elrontott, azt az érted ontott drága vér helyreállíthassa, és életedet az oltáron galamb képében megjelenő Szentlélek belülről formálhassa. Ez a hit ad erőt a mindennapokhoz, a munkához, az utazáshoz és a családi élethez egyaránt, ezzel a hittel végzem a munkámat a Mátyás-templom Gondnokságán, szem előtt tartva Pál apostol Rómaiaknak írt szavait: akik Istent szeretik, azoknak minden a javára válik (Róm 8,28).

Fenti bemutatkozó soraim után talán már nem idegenként, hanem ismerősként, testvérként kérhetem, hogy az adventi időszakban, de legalább karácsonykor sétáljon el a felsőerdőfalvi oltárhoz, és Istenünk üdvözítő kegyelmének szemlélése közben imádkozzon Ön is a templom közösségéért, az itt dolgozók munkájáért és országunk boldogulásáért!

Dicsértessék a Jézus Krisztus!

„ISTEN KÖZELSÉGÉNEK KÜLÖNLEGES JELE” 45 ÉVES A KATOLIKUS HALLÁSSÉRÜLT PASZTORÁCIÓ

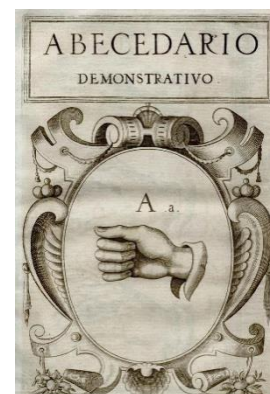
A Katolikus Hallássérült Pasztoráció idén ünnepli megalakulásának 45. évfordulóját. E szép jubileum alkalmából ragadok most tollat. Szeretném nektek röviden bemutatni, hogyan is alakult a lekipásztori szolgálat e speciális területe az elmúlt évtizedek alatt.

Bíboros úr az idei évtől a kápláni szolgálatom mellett megbízott az egyházmegyei hallássérült hívek lekipásztori gondozásával is. Az évfordulók alkalmasak arra, hogy megállítsanak. Lehetőséget adnak rá, hogy visszatekintsünk az eddig megtett útra, hogy rápillantsunk a jelenre, hol is tartunk most, valamint előre is nézhetünk, merre menjünk tovább. Ez történik most, a Hallássérült Pasztoráción belül is.

A látszat ellenére nem is olyan egyszerű arra a kérdésre válaszolni, hogy ki is a hallássérült. Egy siket személy teljesen ugyanúgy néz ki, mint bármelyik másik halló ember. Míg egy látássérültet fehér botjáról és vakvezető kutyájáról egyértelműen fel lehet ismerni, ugyanígy egy mozgássérült embert a kerekesszékeről vagy egyéb, más orvosi segédeszközéről, addig a hallássérült embernek nincs ilyen külső ismertetőjele. A hallássérülést ezért nevezhetjük *láthatatlan fogyatéknak*. Ez legelőször a másikkal való kommunikációban válik nyilvánvalóvá.

Az evangélium hirdetésének vágya vezette el a korabeli szerzeteseket a fogyatékkal élő emberekhez. A szeretetből fakadó irgalmasság cselekedeteivel fordultak feléjük. A Lélektől vezérelve így teremtették meg a XVI. századi spanyol szerzetesek (*Pedro Ponce de León, Manuel Ramírez de Carrión és Juan Pablo Bonet*) például a jelnyelv és a hallássérültek lekipásztori gondozásának alapjait. Később a szeretet nagyszerű művei bontakoztak ki, szerzetesközösségek alakultak a fogyatékkal élők nevelésére és oktatására.

A magyar hallássérültekkel való rendszeres foglalkozás és az első hazai tanintézet felállítása Jólészi *Cházár András* (1745–1816), Gömör megyei táblabíró nevéhez köthető. *Migazszi Kristóf* váci megyéspüspök odaajándékozta palotáját e nemes célra, s 1802-ben megkezdődhetett benne a siketek oktatása. Az intézet ma is e falak között működik Vácott. Budapesten az 1900-as évek elején alakult meg a Hallássérültek Tanintézete, melyben kápolna is működött. Így az ott lakók hitoktatásban is részesültek.

A katolikus hallássérült felnőtt hívek lelkipásztori gondozását a *Katolikus Legényegylet* fogadta be, ahol a ferences szerzetesek foglalkoztak velük. Egy bizonyos *Pap atya* és *Stettner Emília* gyógypedagógus meghatározóak voltak e szolgálatban. A II. világháborút követő évtizedekben a kommunista állami szervek minden lehetőséget megragadtak arra, hogy akadályozzák az Egyház működését, így a hallássérült-pasztorációt is. A siketek lelkipásztori gondozását *Szilágyi M. Vilma* nővér (1926–2018) és testvére, *Szilágyi M. Izabella* nővér (1933–2013) szervezte meg és indította el ismét. Ők a Miasszonyunkról Nevezett Kalocsai Iskolanővérek Társulatának tagjai.

A nővérek szülei siketek voltak, így már igen korán találkoztak a hallássérültek mindennapjait megnehezítő gondokkal. Első tapasztalatukat családjuk ismeretségi körében élő siketek oktatásával szerezték. Hogy a siketek is jobban bekapcsolódhassanak a (halló) hívők közösségébe, a szentmiséken a nővérek jeltolmácsként tették számukra is érthetőbbé Isten Igéjét.

Kezdetben *Futó Károly* atya mutatta be a szentmiséket. Majd idővel csatlakozott hozzá *Suló Lajos* atya is, aki – miután ő maga is hallássérült lett – elsajátította a jelnyelvet. Az első misét – kifejezetten hallássérültek számára – 1973. december 8-án mutathatták be a budapesti Tömő utcai kápolnában. Megrendítő pillanatokat éltek át akkor a résztvevők. Hiszen az ezt megelőző évtizedekben alig volt lehetőségük arra, hogy összegyűljenek és közösen ünnepeljenek.

A kezdeti időkben több helyszínen is otthont adott a hallássérült híveknek: a budapesti Központi Szeminárium díszterme, a Krisztus Király Plébánia és a Tömő utcai kápolna. Akkoriban csupán havi egy jelnyelvel kísért szentmisén vehettek részt. Később azonban már havonta kétszer nyílt erre lehetőségük: a budapesti piarista rendház egykori kápolnájában a Mikszáth téren, valamint a Vörösmarty utcai Oltáriszentség Plébánia templomában. Napjainkban a budapesti Piarista Gimnázium kápolnájában vannak ezek a jelnyelvel kísért szentmisék – immár minden vasárnap 15 órától.

A budapesti közösség kiemelkedő ünnepeihez tartozik a Karácsony másnapján bemutatott főpásztori mise. Ezek a karácsonyi ünnepi szentmisék minden alkalommal mozgósítják az országban élő hallássérült híveket: sokan már kora hajnalban útra kelnek, hogy jelen lehessenek. Az első főpásztori szentmisét még *Lékai László* bíboros úr mutatta be a közösségnek 1976 karácsonyán. Azóta a főpásztor minden év december 26-án meglátogatja a közösséget. Így tett Paskai László és Erdő Péter bíboros úr is. Az idei évben sem lesz ez másként: december 26-án 10.30-kor kezdődik az ünnepi szentmise.

A *Szilágyi nővérek* hosszú évtizedekig tartó, áldásos tevékenysége során számos módszert dolgoztak ki, amellyel a hallássérült emberek hitoktatását megkönnyítették, lelki életüket pedig gazdagabbá tették. Bibliái olvasókönyveket állítottak össze

kisgyermeknek. Egyszerű, a siketek számára is érthető nyelvezetre írták át a szentmise szövegeit, melyet Kis Miskönyv formájában meg is jelentettek. Hasonló módon átdolgozták Szent Lukács könyvét és az Apostolok cselekedeteit is. A jelenlegi gyakorlat az, hogy nem az egyszerűsített miseszövegeket vesszük, hanem a mindenki által jól ismertet. Szómagyarázatokkal ellátott heti melléklettel és projektorral kivetített szöveggel segítjük a jobb megértést.

Ami a hallássérült-pasztoráció jelenét és jövőjét illeti. E speciális szolgálat átszervezése zajlik éppen több szinten és fórumon. Sok mindent érdemes újragondolnunk. Felmerült például, hogy az integráció jegyében a siketek a hallókkal együtt vegyenek részt a szentmisén egy jeltolmács segítségével. Az ünnepek után egy vasárnap déli misére szeretném meghívni őket a Mátyás-templomba, hogy tapasztalatot szerezhessenek ők is, mi is arról, hogy ez működh-e. Keressük közösen az utakat, az idők jeleit, melyek közelebb vihetnek bennünket egymáshoz, önmagunkhoz és Krisztushoz.

„A fogyatékkal élő emberek gazdagítják az egyházat és a társadalmat. (...) Minden ember gazdagodást jelent azok számára, akikkel embertársként, én-te kapcsolatban találkozik, és megosztja velük örömét, nehézségeit és gondjait – még akkor is, ha úgy érezné, hogy élete önmaga vagy mások számára elviselhetetlen. Minden ember Isten ajándéka. Ez a fogyatékkal és az anélkül élő emberekre egyaránt igaz. Mindannyiukat megilleti a teljesen egyenlő, elveszítethetetlen méltóság” – állapítják meg a német püspökök körlevelükben.

Szent II. János Pál pápa egyik beszédében „Isten közelsége különleges jelének” nevezi a fogyatékkal élőket, akiktől sokat tanulhatunk. A német püspökök „különleges tekintélyek”-nek nevezik őket. A fogyatékkal teli élet relativizálja az értelmes és értelmetlen mércéit. Felmutatja azt, hogy lehetséges értelmes életet élni minden másság ellenére is. „Keresztény értelemben nem az az egészséges vagy gyógyult, aki az átlagosan elvárható testi funkciókkal, szellemi képességekkel vagy lelki készségekkel rendelkezik, hanem az, akinek ereje van élete elfogadásához. A keresztények Isten emberré lett Fiában, Jézus Krisztusban találják meg az utat és a gyógyító bátorítást, hogy véges emberségüket – melyhez legyőzhetetlen betegségek, fogyatékok és a halál tartoznak – elfogadhassák és élhessék.” (német püspökkari körlevél, DBK Nr.70, Bonn, 2003.)

Ez lehet a fogyatékkal élők, így a hallássérült- pasztoráció cselekvésének legtágabb horizontja. A tevékenységeket, éves terveket, rövidebb és hosszabb távú stratégiákat ennek távlatában lenne érdemes szervezni. Kérlek benneteket, imádkozzatok azért, hogy felismerjük az idők jeleit, megtaláljuk a továbbvezető utat.

Sanyi atya

AZ ÚJÉV MÁRIA ISTENANYASÁGÁNAK ÜNNEPE

Új évet kezdünk január 1-jén. A polgári naptár szerint munkaszüneti nap, a katolikus naptár szerint azonban többszörös ünnep január 1-je. Sokan valóban csak évkezdő napként tartják számon, valójában azonban több misztérium foglalata is ez a nap. Régebben Jézus körülmetélkedésének ünnepeként tartották számon, amikor a születése utáni nyolcadik napon nevet adnak a gyermeknek. Az ünnep vigíliáján éppen ezért szokott a római pápa az *Il Gesù* („A” Jézus) templomába menni, és ott a jezsuita atyákkal találkozni, mert az előestén már elkezdődik a másnapi névadás ünnepe. Ám január 1-jére a béke világnapjaként is emlékezik az egyház. Ezt 1968-ban vezette be Szent VI. Pál pápa, mely egyúttal felhívás is arra, hogy a kezdődő új esztendőben békében éljünk magunkkal, embertársainkkal és az egész világgal.

Ami azonban a legkiemelkedőbb, az Mária istenanyaságának ünneplése, akinek a személye összeköti Keletet és Nyugatot, és éppen a karácsonyi időszakban felmutatja számunkra az egyetlen Üdvözítőt, az ő Fiát, Jézus Krisztust. A Szűzanya megnevezése a görög *Theotokosz* (Istenszülő) kifejezésből származik, melyet az V. században az Efezusi Zsinaton fogadtak el, mint Mária hiteles megjelölését.

Kr. u. 431-ben egy komoly állítás tartalma forgott kockán, amikor a zsinati atyák Jézus istenségével összefüggésben kijelentették az új hittételt (dogmát), hogy Mária nemcsak Jézus anyja, hanem ő Isten Fiának is az anyja, mivel a gyermek az Isten Fia, így tehát Mária az Isten Anyja.

Keresztény életünk számára rendkívül fontos, hogy hitünkről pontos fogalmaink legyenek. Isten kegyelme titokzatosan működik, de minden az ember üdvössége érdekében történik. A bűnbeesést követően megszűnt az eredeti szentség állapota, és az embernek meg kell „küzdenie” a maga jóságáért, hűségéért, és fel kell ismernie saját rendeltetését. Ebben az állapotában Isten nem hagyta magára teremtményét, az embert, hanem segítségére sietett azáltal is, hogy a saját Fiát küldte el megváltásként és kiengesztelésként a bűn és a halál által szorongatott emberi világba. Szépen fejezi ki ezt János apostol, amikor Jézus isteni voltát és küldetését magyarázza: „Úgy szerette Isten a világot, hogy egyszülött Fiát adta oda, hogy aki hisz benne, az el ne vesszen, hanem örökké éljen.” (Jn 3,16)

Az egész Ószövetség arra várt, hogy egyszer eljön a Messiás, és beteljesülnek a próféták ígéretei. A nép minden vezetője, kezdve Ábrahámától Mózesen át a királyokig azon volt, hogy kibontakoztassa népe sorsát, és megtapasztalják Isten országának eléréését. A gyarló emberi vezetők azonban nem váltották be a hozzájuk fűzött reményeket, és a mennyei Atya nem talált megfelelő személyt az ő

ajándékának a befogadására, így a próféták ígérete, hogy „eljön majd, aki uralkodni fog Izrael felett” (Mik 5,1), csak jövendölésként és vigasztaló ígéretként maradt fenn.

A törvény és a Tízparancsolat mégis megőrizte a választott népet az Úr kegyelmében, de önmagától képtelen volt megnyílni Isten végtelen titka előtt. Áldozatokkal és szertartásokkal igyekezett a meghíváshoz hűséges lenni, és ezen túlmenően a mindennapi életet átjáró aprólékos törvények megtartásával. Pál apostol beteljesült időnek nevezi azt a pillanatot, amikor a Messiás érkezett, és megmutatta önmagát: „Amikor érkezett az idők teljessége, Isten elküldte Fiát, aki asszonytól született, és ő alávetette magát a törvénynek, hogy kiváltson minket a törvény szolgaságából, hogy a fogadott fiúságot elnyerjük.” (Gal 4, 4–5) Ebben a rövid mondatban benne van az üdvtörténet központi tanítása: Isten maga választotta ki Máriát, a názáreti leányt, aki világra hozta a világ üdvözítőjét, ő pedig vállalta a törvény betartását, hogy megadja nekünk az istengyermekség (fogadott fiúság) nagy ajándékát.

Az előzetes kiválasztás a kegyelem által Máriát teljesen szentté, szeplőtelené, azaz büntelenné tette. Így vált alkalmassá arra, hogy természetfeletti módon a Szentlélek által foganja Fiát, a názáreti Jézust, és a maga részéről hozzáadja az emberi természetet Jézus isteni természetéhez, aki személyében az örök Atya Fia.

A szeplőtelen fogantatás titkát december 8-án ünnepeltük, mely a Boldogságos Szűz büntelenségét visszavezeti az ő fogantatásához. Már az édesanya kiválasztása is a misztériumok megnyilvánulása közé helyezhető, akit teljesen eltöltött a kegyelem, vagyis a Szentlélek, és lett megfelelő otthona az isteni örök Igének. Mária nemcsak a kiválasztása által szent, hanem a kegyelmi állapota szerint is, és őt úgy köszöntjük, mint aki a Szentlélek új teremtménye, mivel minden személyes bűntől is tiszta maradt egész élete folyamán.

Újév kezdetén, Mária istenanyaságának ünnepén a legteljesebb valóságban ragyog előttünk „az Asszony” titka. A bűnbeesést követően elhangzik az úgynevezett „ősevangélium”: „Ellenkezést vetek közéd és az *asszony* közé, a te ivadékod és az ő ivadéka közé. Ő széttiporja fejedet, te pedig a sarkát veszed célba.” (Ter 3,15) Jézus születésének hírüladásakor Gábor főangyal így szólítja meg Máriát: „Áldottabb vagy minden *asszonynál*.” (Lk 1,28) Majd Jézus nyilvános működésének kezdetén újból találkozunk az *asszony* kifejezéssel, amikor Mária szintén jelen volt a kánai menyegzőn, ahová Jézust is meghívták a tanítványaival együtt. Mária szólt az ifjú házaspár gondjáról, és Jézus így válaszolt: „Mit akarsz tőlem, *asszony*? Még nem jött el az én óráim!” (Jn 2,4) Ugyanez a megszólítás szerepel Jézus szenvedésekor, amikor a keresztről fordul édesanyjához: „*Asszony*, íme, a te fiad!” (Jn 19,26) Itt világosodik meg ennek igazi jelentése, mely utalás a *Teremtés könyvére* is: Mária az új Éva és az „élők anyja”. Ennek az asszonynak egy

végső említésével találkozunk a *Jelenések könyvében*: „Az égen nagy jel tűnt fel: egy asszony, öltözete a nap, lába alatt a hold, fején tizenkét csillagból korona.” (Jel 12,1)

Az egyház ezt a titokzatos asszonyt, mint Isten anyját hívja segítségül az újév elején, mert őt a Szentlélek kegyelme példaadó módon eltöltötte, és ezáltal Mária lett üdvösségünk öröme, mert ő adta nekünk az Üdvözítőt, amikor Betlehemben világra hozta Jézust. Most, amikor az új esztendő első napját éljük meg, tekintsünk fel arra a ragyogó csillagra, akit Isten Anyjaként, de minden hívő, vagyis az egyház anyjaként is tisztelünk. Az ünnep titkát a legszebben a szentmise könyörgése foglalja össze: „Istenünk, te Mária szűzi anyasága által örök üdvösséggel ajándékoztad meg a világot. Engedd, kérünk, hogy Isten Anyjának közbenjárását mindig érezzük, mert tőle kaptuk Fiadat, az élet szerzőjét.”

Krántz Mihály atya

Ó szép Jézus! Ez új esztendőben légy híveidben.
Ó Mária! Esedezél értünk, édes reményünk!
Hogy ez új esztendőben minden ügyeinkben
Lehessünk Jézus drága kedvében.

Ó szép Jézus! Drága szent nevedért kelj föl népedért.
Ó Mária! Tekints híveidre te szent Fiadért,
Hogy ez új esztendőben minden ügyeinkben
Lehessünk Jézus drága kedvében.

Ó szép Jézus! Tartsd meg híveidet, mint tiedet.
Ó Mária! Jézusnak szent Anyja! Országunk tornya!
Adjad, kérünk, hogy ebben az új esztendőben
Lehessünk épek testben, lélekben.

MINIZARÁNDOKLAT

Amikor a dolgozós szombatok miatt kiderült, hogy nem tudunk lelki napot tartani a plébánián az idei adventben, jött a gondolat: csináljunk „minizarándoklatot”. Sokan vágyunk lelassítani, lecsendesíteni a körülöttünk és bennünk zakatoló világ rohanását, s ehhez minden segítség jól jöhet.

Minizarándoklat – mit rejt ez a szó? A zarándoklat általában olyan föl vállalt út, amely áldozatot is kíván és lelki nyitottságot az Úrra. A zarándokút során több, nem várt esemény is adódhat, mégis töretlenül, a kitűzött cél érdekében készek vagyunk ezeket elfogadni és leküzdeni. A mi kicsi zarándoklatunk a plébánia tetőterében ugyanígy akár kalandosnak, meglepetéseket rejtő eseménynek is mondható.

Hét állomás vezet végig egy lelki úton, melyet egyedül, csendben kell végigjárni, s ez kb. egy-másfél órát vesz igénybe. Itt különféle kérdéseket lehet megválaszolni, vagy róluk gondolkodni. Ezek mindegyike tulajdonképpen egy-egy ima, közeledés, kapcsolat az Úr felé. A teljesség igénye nélkül pár helyszín mozzanatait megemlítjük:

Például az egyik állomáson sok Jézust ábrázoló kép közül lehet kiválasztani a leginkább tetszőt, és ennek segítségével elidőzni annál a kérdésnél, hogy ki nekem Jézus?

Másutt egy különleges Mária-kép, az Advocata előtt lehet elmélyedni Mária sorsfordító, készséges válaszában: „LEGYEN nekem a Te igéd szerint...”

Van, ahol bátorítást kapunk, hogy gyermeki szívvel megajándékozzuk Jézust jócselekedeteinkkel, felajánlásainkkal, vagy éppen kedvünk szerinti hangulatban színezzünk egy üzenetet hordozó csillagmintát/mandalát.

A „miben kellene változnom?” kérdésben szembesülhetek választásaim, döntéseim mikéntjével. Figyelembe veszem-e a Szentlélek apró jeleit, vagy kizárólag a magam észére hallgatok? Mit, mennyit, mikor és hogyan bízom életemet az Úrra, hagyatkozom az Ő gondviselő szeretetére teljes szívvel, hittel?

A minizarándoklat segíthet találkozni magunkkal az adventi készület idején, hogy aztán előbb kapcsolatba kerülhessünk a bennünk megszületni vágyó Jézussal.

Van egy komoly, jézusi akarat, vágy, óhaj a Mt 12,49-ben: „Azért jöttem, hogy tüzet dobjak a földre. Mi mást akarnék, mint hogy lánggra lobbanjon!” Utalva Jézus szavaira: mi mást szeretnénk, mint hogy a mi kis zarándoklatunk lelki gazdagodást, nyitott szívet, lobogó szeretetet hozzon az abban résztvevőknek.

Isten áldja és segítse a szokatlan kalandokra is vállalkozó, bátor zarándokokat!

Zrinyi Kati

Aki kiszakadt egy órára az ünnep előtti rohanásból és elment, igazi elcsendesedésben, lelki felüdülésben volt része, melyet magával vihetett az advent utolsó hetére is. Köszönjük szépen!

KÉSZÜLŐDÉS ÉS ÜNNEP

Az advent időszeke mindannyiunk számára időt és lehetőséget ad arra, hogy a karácsony ünnepeére felkészüljünk lélekben és gyakorlatban is. Akkor lesz igazán szép és bensőséges az ünnep, ha ez a két dolog összhangban van egymással, s a ráhangolódás már az első gyertya meggyújtásakor elkezdődik. Kíváncsiak vagyunk, hogy melyik család milyen szokásokkal készül az ünnepre, és milyen emlékeket, hangulatot, illatot őriz a gyermekkorából.

Nagyon szeretem a karácsonyt. Sajnos évek óta egyedül ünnepelek, de nem magányosan. A gyermekkoromból őrzöm a fenyő illatát. A fát édesapám 24-én délelőtt vágta ki, ennek következtében vízkeresztig sem hullott. A másik a narancsillat, amit ha bármikor megérzek, eszembe jut, hogy régen narancsot csak karácsonykor lehetett kapni. Amikor az éjféli misére mentünk, igazi tél volt, amit sajnós mostanában nagyon hiányolok.

Pár éve nagy lelki ráhangolódást kapok a Hétköznapiok Lelkigyakorlatával. Aztán készülek tárgyi dolgokkal is: az adventi koszorú a szobában központi helyen áll, feldíszítem az egész lakást, és Betlehemet készítek, angyalok karával körülvéve. Próbálom a lelkem – mint a kis herceg – „ünneplőbe öltöztetni”, és várom a kis Jézus születését. A rorátékra reggel nem nagyon megyek, mert nagyon messze lakom, általában az esti misékre járok.

Tóth Zsuzsa

Családunk adventi és karácsonyi készülődése, a szent ünnep megélése, a családi változásoknak megfelelően az idők folyamán átalakult. Korábban két fiunkkal szűk családi körben imádkoztunk szenteste a feldíszített karácsonyfa előtt, lélekben velünk voltak szüleink is.

Hat unokánk megszületése óta a szentestét külön ünnepejük. A nagy családi összejövetel és ebéd a következő napon (napokon) történik. A karácsonyfa a zongorán van felállítva, körülötte külön-külön csomagolva a „célzott” ajándékokkal.

A közös imádkozás meghitt percei után, fiunk, menyünk, unokáink zongora- és gitárkíséretével hangzanak el a karácsonyi énekek, ünnepeve a csodálatos örömhírt, a Megváltó születését.

Békés, boldog karácsonyt kívánunk minden kedves hívőnek!

Nagypál-Buchinger család

Kisgyerekként Szentendrén éltem meg a karácsonyt. Apai nagyanyám az elmúlt nagypolgári létet igyekezett előteremteni minden alkalommal a semmiből. Horthy ezredes felesége sokáig megtűrt személy volt a saját házában, de mindebből mi, gyerekek, nem tudtunk, nem éreztünk semmit. A cserépkályhát ilyenkor minden szobában befűtötték, az ebédlőben terítettek a megmaradt készletekkel, s mi vidám-izgatottan vártuk az angyalok csengettyűjét. A karácsonyfa régi díszekkel a plafonig ért, s vágyaink, kívánságaink ott sorakoztak szép csomagokban a fa alatt. Az ünnepi fogás szokatlan a mai eszemmel: húsleves, melyet vadas követett. Valószínű, hogy bejgli is került az asztalra, de emlékeim között a női szeszély és a zserbó íze élnek.

Amikor Bercivel összeházasodtunk, akkor első évben mi is Szentendrére mentünk Nagymama „szárnyai” alá. (Most érzem csak, milyen nagy munka lehetett ennyi emberre főzni, fűteni, ágyazni...) Aztán a két család hagyományai mentén éltünk: advent vasárnapjain gyertyafényben énekeltünk, Berci pedig furulyán kísért minket. Ezt a szokást Zsófi és Feri is „átvette”. Most a Skype segítségével kapcsolódunk egybe, hogy együtt várakozzunk a szentestéig.

A karácsonyi készülődés, a karácsonyfa, a sütemények Szentendrét idézik – mint ahogy a nagycsaládi együttlét is. A halas vacsora Berciéktől került hozzánk, s vált szokássá. A szenteste nálunk mindig az éjféλι misével zárult, volt, hogy a kóruson egy vagy két alvó gyermekkel. Aztán a gyerekek ministránsként élték meg az ünnepet, miközben édesapjuk orgonált. Nagy öröm számunkra, hogy unokáink is várják a hazaérkezést, s hogy ismét bekapcsolódhatnak az oltárszolgálatba – ezen a karácsonyon is.

Hock Zsuzsa

Mindig nagyon vártam az adventet. A rórate misékre járás gyerekkorom óta a legfontosabb része az adventi ráhangolódásnak. Gyerekeink megszületése után hosszabb idő kimaradt ebből a számomra oly kedves készületből, de ahogy nőttek a gyerekek, mindig volt valaki, akivel reggel együtt jöttünk a misére. Most, hogy már nincs szükség rám reggel otthon, szinte elképzelhetetlennek tartom, hogy ne legyek ott a hajnali misén. Ez azért olyan fontos nekem, mert az otthoni és a plébániai tennivalók mellett nem marad sok időm a lelki készülődésre.

Abból az időből, amikor még kisebbek voltak a gyerekeink, és főleg még otthon voltak, szép emlékként él bennem a minden esti közös ima az adventi koszorú mellett. Mindig nagy izgalommal várták, hogy a Szentcsalád-kép hozzánk érkezzon, és másnap továbbvihessük valakinek. Ezek igazi ünnepei voltak a készületünknek.

Bodroghegyi Erzsébet

Mondták a gyerekeim „...mikor, mennyit kell még aludni, repkednek az angyalok, találtam angyalhajat” – és már mutatták is. Elkészítettük az adventi koszorút és attól kezdve megírták a leveleiket Jézuskának. Csillogó szemekkel nézték esténként a meggyújtott adventi gyertyát, gyertyákat. Ez a három-négy hét várakozás Jézus születésére csodálatos a gyerekekkel! Az őszinte tiszta hit. Mi, szülők, ezt az egész adventen keresztül életben tudtuk tartani. Ezt hoztuk, ezt kaptuk mi is.

Az egész lakást kitakarítjuk, illatos is lesz, hisz gyermek születik. Nálunk erősek a hagyományok, az adventi-karácsonyi rituálék. Apró süтик, advent második felét a vanília, a fahéj, a narancs illata lengi be. Hal, pulyka, kalács, bejgli – saját ómamám receptje tortaszerű, de nem az. Templomi élet, szenteste délutánján a betlehemezés szürkületben indul, sötétben van vége.

Fagyújtáskor pedig fénylenek a gyertyák, a csillagszórók, s ragyognak a tekintetek. Ezt a misztériumot nekünk, szülőknek, olyan jól sikerült megélnünk és megteremtenünk, hogy felnőtt gyerekeinkkel is csukott szobaaajtó mögött hoztuk létre. Ma is így van! - csak most már unokákkal és másnap.

A beteljesülés nekem az éjféλι mise. Az őszinte hála és a köszönet, hogy újra sikerült.

Szenteste csodája feledteti velem a fáradságot, másnap karácsony.

Seibriger Erzsébet, Sziszi

A karácsonyi ünnepekre való ráhangolódáshoz sokat segít a hajnali misék hangulata. Az ünnepeket én mindig a családom körében töltöm. Amikor hazamegyek Felvidékre, már vár a sokféle aprósütemény, amit a húgom nagy szeretettel készít. Otthonról hozott hagyomány, hogy az éjféλι miséig böjtölünk. A szentesti vacsorát mindenki saját otthonában fogyasztja el: üres savanyú káposztaleves, mákos guba és hal.

Karácsony elsőnapján szentmise után jönnek az unokák megteríteni az ünnepi asztalt, amit aztán körülül az egész család. A fiaim a feleségükkel – akik hozzák a finomabbnál finomabb süteményeket – és a négy unokám. Hálát adunk a Jóistennek az elmúlt időszakért, imádkozunk és megemlékezünk azokról is, akik már nincsenek közöttünk. Az asztal szinte roskadozik a jóféle falatoktól, amit a kis család meghitt hangulatban fogyaszt el. Ezután következik az ajándékok kicsomagolása. Ezután meglátogat a húgom a keresztgyerekeimmel és társaikkal. Hogy egy kicsit mozogjunk is, kísétálunk a temetőbe és gyertyát gyújtunk szeretteink sírján. Számomra a karácsony a Kisjézus születését, a családot, a szeretetet és a békességet jelenti.

Babic Marika

Az utóbbi években az adventi készülődés számomra legkedvesebb és talán az ünnephez legméltóbb eleme a plébánián meghirdetett Hétköznapiok Lelkigyakorlata. Az adventi időszak mindig nehéz időszaknak számított az évben, ahol az ünnepre való készülődés szinte kötelező világi formái mellett az év lezárásával járó feladatokkal is próbált megbirkózni az ember. Így volt ez munkavállalóként, s talán még inkább így van ez szülőként is: a saját elfoglaltságaink mellett a gyerekek karácsonyi vagy már éppen évbúcsúztató programjaival alig bírjuk tartani a lépést. Az idei évben már az első adventi gyertyagyújtás is kihívást jelentett. A Hétköznapiok Lelkigyakorlata segít, hogy ebben a felfordulásban kicsit összeszedettebbek maradjunk, hogy ne veszítsük szem elől a lényegét, aminek valójában az ünneplésére készülünk. Becsempész a mindennapokba mindabból a békességből, elcsendesedésből és várakozásból egy picit, amiről talán az advent egészének szólnia kellene.

Gidófalvy Andrea

Templomunkban régi hagyománya van a hajnali rorate misék megünneplésének. Tardy karnagy úr nagy gonddal készíti fel minden évben a gyerekeket az énekekre, melynek dallama és sorai egész adventben bennünk éltek: „Rorate caeli desuper, et nubes pluant iustum. Óh, nyílj meg magasságos ég, és küldjétek el a Megváltót!” Akinek módja és ideje volt, eljön, hogy ezeken az álmos és hideg reggeleken a közösség élményét megélve készüljön a nagy ünnepre, karácsonyra.

A kis ministránsok is nagy lendülettel és elhatározással indultak az első vasárnap után, hatalmas erővel győzték le napról napra a fáradtságot. Idén megtörtént a csoda: nem volt ritka, hogy 20–25 gyerek ministrált, de legalább 15 álmos fehérruhás kis „angyalka” mindig jelen volt a misén. Leírhatatlan nagy ajándék volt ez minden jelenlévőnek, s reméljük a gyerekek életében is fontos és kedves emlék lesz az itt együtt töltött hajnalok varázsa.

Köszönet a gyerekeknek az elszántságért, a kitartásért és a hajnali kelésért, és a szülőknél is, hogy támogatták és elhozták őket.

HÍREK

A karácsonyi ünnepkör zenei programja a következő:

- ☞ December 25-én, Karácsony első napján 10 órakor **Halmos László Karácsonyi miséje** csendül fel, melyben a jól ismert karácsonyi énekek feldolgozását hallhatjuk.
- ☞ December 26-án, Szent István első vértanú ünnepén **W.A. Mozart Kleine Orgelmesse** műve hangzik el templomunkban.
- ☞ December 30-án Szent Család vasárnapján 10 órakor **Antonio Caldara Szent József miséjét** adja elő ének- és zenekarunk.
- ☞ Január 1-én, Szűz Mária, Isten Anyja Főünnepén 10 órakor **J. Haydn Istenes Szent János miséjével** köszöntjük az újévet.
- ☞ Január 6-án, Vízkereszt ünnepén **Vavrinetz Mór Karácsonyi miséje** szólal meg.
- ☞ Szintén január 6-án délután 4 órakor lesz a **Semmelweis Kamarazenekar újévi koncertje**, melyre mindenkit szeretettel hívnak és várnak. A belépés díjtalan.
- ☞ Idén a farsang igen hosszú lesz. A plébániai farsangi mulatságot 2019. március 2-án, szombaton tartjuk az Önkormányzat aulájában.
- ☞ Március 6-án Hamvazószerdával kezdődik a Nagyböjt.

Reményik Sándor: Csendes csodák

Ne várd, hogy a föld meghasadjon
És tűz nyelje el Sodomát.
A mindennap kicsiny csodái
Nagyobb és titkosabb csodák.

Tedd a kezedet a szívedre
Hallgasd, figyeld, hogy mit dobog,
Ez a finom kis kalapálás
Nem a legcsodásabb dolog?

Nézz a sötétkék végtelenbe,
Nézd a kis ezüstpontokat:

Nem csoda-e, hogy árva lelked
Feljűk szárnyat bontogat?

Nézd, árnyékok hogy fut előled,
Hogy nő, hogy törpül el veled.
Nem csoda ez? - s hogy tükröződni
Látod a vízben az eget?

Ne várj nagy dolgot életedbe,
Kis hópelyhek az örömök,
Szitáló, halk szírom-csodák.
Rajtuk át Isten szól: jövök.

Minden kedves Olvasónknak
áldott karácsonyt
és boldog új évet kíván a

Várunk szerkesztősége!

Várunk

A Budavári Főtemplom közösségének lapja
Szerkesztők: T. Puskás Márta, Csapó Viktória, Papp Kristóf
Címlaprajz: Török Ferenc

Köszönet mindazoknak, akik írásaikkal, ötleteikkel, munkájukkal és törődésükkel segítik a közös munkát.

Budavári Nagyboldogasszony Főplébánia

Templom: 1014 Budapest Szentháromság tér 2. ♦ **Honlap:** www.matyas-templom.hu

Elérhetőségek:

Templom: 355 5657 ♦ 06 20 823 4493 Plébánia: 489 0716 ♦ E-mail: plebania@matyas-templom.hu

Plébánia: Országház utca 14. ♦ Irodai órák: hétfő, csütörtök 10.00-14.00; kedd, szerda 13.00-17.00

Sürgősségi betegellátás: 213-9620

Miserend: hétköznap 7.00 és 18.00

vasárnap 7.00, 8.30 diákmise, 10.00 latin zenés mise, 12.00 és 18.00 gitáros mise

Szentségimádás: minden pénteken 8.00-17.30 ♦ **Rózsafüzér:** minden csütörtökön 17.30

Fatimai imaóra: minden hónap első szombatján 17.00